

secretum extorquet, famam depraedatur: ergo. Ita Sotus *ibi* conclus. 7. & Nauar. *ubi supra*, limitans sicut primam conclusionem.

7 Quarta conclusio. Nemo tenetur secretum quod sub fide sigilli seruandi recepit, seruare cum vite dispendio, aut alia graui iactura honoris, aliorumve bonorum. Ratio, quia ille non tenetur ex officio ad id, sed ex promissione, at nemo censetur dum promittit cum tanto dispendio se ad id obligare. Item, quia pecuniam deposito receptam non tenetur quis tanto damno seruare. Sotus *ubi supra*, conclus. 8. Cordub. *ubi supra*, §. *T. si se pregunta.*

8 Quinta conclusio. Quando quis calu nouit alienum secretum, licet teneatur illud contegere sub peccato mortali, si magni momenti sit; at non tenetur grauiam pati, vt illud celet. Ratio, quia ad hoc legum tenetur ex charitate, sicut tenetur res amicorum seruare, vbi sine graui suo detrimento potest. Sotus *conclus.* 9.

DVBIVM III.

An alienas literas aperire, & legere sit peccatum mortale.

1 Sic prima conclusio. Qui legit ex consensu expresso, vel praesumpto mittentis, vel eius, cui mittuntur, literas, non peccat. Ratio, quia nulli facit iniuriam. Ita Nauar. *cap. sacerdos, de penit. dist. 6. num. 16. & in summa, cap. 18. Lat. mon. 53. Hils. n. 54 D. Anton. 2. q. tit. 1. cap. 22. §. 5. fine, Sylu. verbo falsarius, quest. 1. Tabien. ibi, n. 2. Angel. 2. Armil. verbo litera, n. 1. Caiet. verb. litera. Margar. fol. 203. Padraza 2. praep. sine. Alcozer *summa*, cap. 22. *me. Metina lib. 1. summa, cap. 14. §. 36. Nauar. lib. 2. de reffit. cap. 4. n. 448.**

2 Secunda conclusio. Qui superioritatem habent in alium, non peccant legendo literas, quas vel ad ipsum alij mittunt, vel ipse ad alios mittit, vt Praelatus legens literas Monachorum, Abbatissa Monialium, vir uxoris, pater filiorum, qui sub sua sunt potestate. Ratio, quia hi videntur iure suo, dum cauent ne aliquid mali his sublequatur, quorum regumem habent. Ita Nauar. Caiet. Armil. D. Anton. Syluest. Angel. Tabien. Margar. Pedraza *loci citatis.*

3 Tertia conclusio. Non peccant, qui auctoritate publica aperiant literas, vt Duces in bello ob obtinendum malo publico. Ratio, quia hoc est valde necessarium ad bono communi consulendum. Sic iudem. Item non peccat, qui legens literas sui aduersarij, si probabiliter dubitet in eis aliquid in suum damnum tractari. Ratio, quia vtitur iure suo, suae indemnitati consulens. Nauar. D. Ant. Syluest. *ibi*. Item non peccat ipse legens ob obtinendum inuisito damno corporali, vel spirituali alterius. Syluest. & Nauar. *ibi*. Item, quando litera illa haberentur pro derelictis, Syluest. Tabiena, Angel. *ibi*.

4 Quarta conclusio. Qui ob solam curiositatem absque villo laedendi animo legeret, credens non contineri res magni momenti in his literis, peccaret venialiter. Ratio, quia non infert notabilem, bene tamen aliquam iniuriam. Ita Caiet. Nauar. Alcozer, Pedraza, Armil. Margar. & reliqui citati. Sed aduertit oportere ad hoc, vt excusetur a mortali ex hac causa, vt pro certo credat legens non contineri ibi res eiusmodi: nam si dubitaret ratio-

ne periculi, cui se exponeret, non excusetur. Caiet. Nauar. Metina, & Nauar. *supra*. Item, vt paratus sit seruare secretum, si forte calu in illis haeret res inuenirentur. Caiet. Armil. Marg. Alcozer, Pedraza *ibi*.

Ultima conclusio. Extra praedictos casus peccatum mortale est legere literas clausas, vel in secreto positas. Ratio, quia grauis irrogatur iniuria proximo. Item, quia sic legens falsarius est, & graues falsariorum penas incurrit, vt Nauar. & ceteri summi docent, & probant. Ita omnes Doctores citati, & Nauar. *lib. 1. num. 448.* ait forte dici posse, quod si aperiens literas certus est, se non nociturum, nec eius occasione alium: non esset mortale, licet crimen aliquod ibi esset scriptum seculo ordine ad confessionem, quia inasamare eorum vno, qui nocere non debet, non est mortale; sed de hoc alibi.

CAPVT VII.

De Aduocatis.

SVMMARIVM.

- DVB. 1. *Utrum Aduocatus teneatur patrocinari pauperi.*
- 2. *Quibus personis interdicitum sit officium aduocationis.*
- 3. *An in aliquo euentu fas sit clericis, & Episcopis patrocinari.*
- 4. *An qui iure prohibiti sunt patrocinari, delinquant mortaliter, si mouere hoc fiont autar.*
- 5. *An clericis interdicitum sit rebellionis officium, seu notari.*
- 6. *An clericis, & Episcopis fas sit maioris functionem obedire.*
- 7. *An causidico fas sit utramque partem tueri, scilicet sui clientis, & aduersarij colligatoris.*
- 8. *An Aduocatus habens causam iustam possit aduersarium decipere, & cauillationibus uti.*
- 9. *An Aduocatus liceat coepa lre pacisci de salario. Item conuenire de quota sibi danda.*

DVBIVM I.

An Aduocatus teneatur patrocinari pauperi.

PRIMA sententia asserit in extrema tantum necessitate pauperis teneri Aduocatum sub mortali ei patrocinari, quando scilicet pauper in extremam necessitatem incideret, si in illa causa ius suum amitteret, vel vitam esset ob id amissurus. Ita tenet Caiet. 2. 2. quest. 71. art. 1. Nauar. cap. 25. Hils. n. 30. Lat. n. 9. Armil. verbo aduocatus, num. 12.

Secunda sententia tenet, teneri etiam in graui pauperis necessitate, vt si citra periculum vite periclitaretur honor, aut alia vrgens calamitas inopi ingraret, & non esset alius, qui patrocinari vellet, tunc teneretur Aduocatus sub mortali patrocinium praestare. Probat, nam idem ferendum est iudicium de hoc, sicut & de aliis elemosynis, vt fatetur D. Thom. 2. 2. quest. 71. art. 1. sed praecipuum elemosyna obligat etiam in graui necessi-

DVBIVM III.

An in aliquo euentu fas sit clericis, Monachis, & Episcopis patrocinari.

PRIMA conclusio. Sacerdotibus patrocinari non licet coram iudice Ecclesiastico, vel seculari, nisi in quatuor casibus, scilicet cum causa propria, vel propriae Ecclesiae agitur, vel consanguineorum intra quartum gradum, quando consanguineum alium, vel saltem aequae bonum caudicum habere nequeunt, vel quando agitur causa miserabilium personarum, quae scilicet per se proprias causas ministrare non possunt, vel Ecclesiastico auxilio indigent, *cap. sacerdotibus, ne cler. vel Monach. Ita tenet Armil. verbo Aduocatus, num. 4. Tabien. num. 3. Angel. n. 5. Syluest. quest. 1. & 3. D. Anton. 3. part. tit. 6. cap. 1. §. 1.*

Nota quod etiam in his casibus non licet sacerdotibus patrocinari coram iudice seculari in causa criminali, bene tamen in ciuilibus Ecclesiastico vero licet in vtraque tantum in quatuor casibus positis. Syluest. Tabien. Armil. Angel. *ibi*, & patet *cap. sententiam, nec cleric. vel monach.*

Sed verum in his quatuor casibus licet Episcopis patrocinari, duplex est sententia.

Prima dicit non licere nec coram seculari, nec coram Ecclesiastico. Ita Armil. num. 4. Tabien. num. 3. Angel. num. 4. At contraria sententia est aliorum.

Secunda conclusio. Verius est licere etiam Episcopis in dictis quatuor casibus aduocare coram iudice tantum Ecclesiastico. Ratio, nam non est decens, vt reuerentiam, quam iudici seculari exhibent caudici, exhibeant Episcopo. Ita Panorm. & Pillana, vt refert, & sequitur Sylu. q. 3. D. Anton. *ubi supra*, & alij.

Tertia conclusio. Clericis inferioribus, scilicet Diaconis, & hypodacanis, & in minoribus tantum ordinibus constitutis, beneficium tamen habentibus, interdicitum est coram seculari iudice aduocatos esse, exceptis quatuor casibus supra numeratis, at coram Ecclesiastico liberum est illis in omni euentu patrocinari, *c. cum sacerdotibus, & c. clericis, de postul. Armil. num. 6. Tabien. num. 4. & 5. Angel. num. 6. & 7. Syluest. quest. 4. D. Anton. ubi supra.*

Hic oportet notare, quod si negotium, de quo agitur, saeculare sit, non licet huiusmodi clericis patrocinari coram iudice seculari, nisi in quatuor casibus positis: at coram Ecclesiastico bene licet in omni euentu. Si vero negotium sit Ecclesiasticum, licet etiam coram seculari iudice aduocare in quouis casu. Patet *cap. 1. de postul. vbi tantum prohibentur huiusmodi clerici coram seculari, in saecularibus aduocare: ergo licet in saecularibus coram Ecclesiasticis, & in Ecclesiasticis coram vtroque iudice. Dicitur autem negotium Ecclesiasticum, vel ratione personae, quia est Ecclesiastica persona, quae sequens forum rei, litigat coram seculari iudice, vel ratione delicti, quod est Ecclesiasticum, vt sacrilegium, vel ratione rei, quae est Ecclesiastica. Ita Syluest. *ubi supra*, citans & sequens Innocent. & Panorm.*

Secundo nota, quod si dicti clerici nondum ad sacerdotium promoti, licet in saecis sint constituti, non habent patrimonium, nec beneficium pro sua sustentatione sufficiens: possunt per aduocationis officium

necessitate, vt est verior opinio, quam etiam docent Caiet. *supra* 2. 2. quest. 32. art. 5. ergo. Ita tenet Sotus *lib. 5. de inst. quest. 8. art. 1. Holt. tit. de penitent. & remiss. §. quibus, vers. quid de Aduocatis. Sylu. verbo Aduocatus, quest. 18. & idem dicunt hi Doctores de Medicis, quod in graui pauperum necessitate, tenentur ipsis mederi. Et haec sententia est multo verior Idem tenet Couar. *lib. praet. c. 6. num. 4. sine. Salon 2. 2. q. 71. art. 1. controu. 1. & ibi Aragon.**

Sunt tamen aliqua notanda.

Primo nota, quod sicut in graui necessitate non tenetur diues elemosynas elargiri, nisi de superfluo status: ita nec Aduocatus tenetur in graui, nisi de superfluo, scilicet cum otium est a necessitatibus occupationibus. Vnde fit, vt ad subueniendum grauius indigent, non tenentur Aduocatus ab illis negotiis se expedire, vel illud tempus consumere, quibus ad alendum se & familiam, eger, quia illud non censetur superfluum. Ita Sotus & Sylu. *ibi*.

Secundo nota, quod si Aduocatus casu, quo tenetur pauperi patrocinium praestare, illud negaret, tenetur iudex illum cogere, vt praestet, alias delinquet mortaliter. Nauar. c. 25. n. 24. Sylu. *ubi supra*, Angel. verbo Aduocatus, num. 10. Armil. num. 10. Tabien. n. 9.

Ultimo nota, quod dum D. Thom. 2. 2. q. 71. art. 1. dicit, non teneri Aduocatum patrocinari pauperi, quando est alius in promptu, qui possit subuenire, intelligitur, quando est alius, qui possit & velit: si enim alij qui possunt, nolint subuenire, tenetur iste. Ita Sotus, & Syluest. *ubi supra*, Caiet. 2. 2. q. 71. art. 1. Salon *ibi* initio, & ibi Aragon in fine.

DVBIVM II.

Quibus personis interdicitum sit officium Aduocationis.

NOTA, aliquas esse personas, quibus in iure officium hoc interdicitur, quas refert Syluest. verbo Aduocatus, §. 2. Haec sunt haereticus, vel paganus, vel excommunicatus. 1. q. 1. cap. 1. cap. excommunicatus 1. de haereticis, cap. nemo, de penit. dist. 1. Item, C. de postulat. & iudex aliquem horum admittens grauius peccaret, *de cap. nemo*. Item religiosus, nisi pro monasterio de Praelati mandato, de quo egi copiose *lib. 6. summa cap. 1. §. a. num. 1.* Item clericus in saecis constitutus, vel in minoribus, si beneficium habeat, *cap. clericis, & cap. cum sacerdotibus, de postulat.* Item iudex, vel Assessor, nequit in eadem causa esse Aduocatus; quia duo officia in eadem causa prohibentur, *cap. 1. & 2. 4. q. 4.* Item Surdus nihil omnino audies, mutus, caecus vtroque orbatu oculis: perperdu furiosus, minor, qui decem & septem annos nondum natus est: seruus, femina, sodomita, damnatus capitali crimine, vel calumnia publici iudicii. Item qui operas suas locauit, vt pugnaret in aena cum bestia: secus si hoc faceret gratis causa vires ostendat. Item omnes infames. Item qui amotus est a Senatu, omnes istos refert Syluest. *ubi supra*, & omnes summi tenent verbo Aduocatus, consule in ipsis textus, in quibus hoc interdicitur, & omnia ista habentur *cap. infames, & cap. infames, §. quest. 7. & pa. 1. 3. & tit. 6. l. 2. & infra, & illa 1.* docet Gregor. Lopez debere annum decimum septimum expletum esse ad aduocationis munus.

officium victum querere. Vnde conclusio posita debet intelligi de his, qui sufficientem sustentationem habent. Panor. quem refert, & sequitur Syluest. ibi. Armil. & Angel. ubi supra. Lancelotus Syluest. iuris canon. tit. de procurat. §. postulandi, vers. Ecclesiasticis, licet glossa, cap. 1. de postul. oppositum tenent.

8 **Quarta conclusio.** Clerici nondum sacris initiati, nec beneficium habentes, possunt patrocinium praestare in causa civili, tam coram Ecclesiastico, quam coram seculari iudice; at in causa criminali coram seculari iudice, nullo modo illis fas est, cap. sententiam, no cler. vel monach. cap. aliquos, dist. 51. Hoc debent esse tutius Syluest. quest. 5. Armil. mon. 6. Tabien. num. 5. Angel. n. 7. licet (vt ista referunt) quidam dicant, posse hos clericis fauore reorum, postulare, appellare, & appellationem prosequi. Quod etiam possunt in criminali, est verius, modo non deferant publice tonstram. Sic Nauar. cap. non dicatis, n. 99.

9 De Monachis autem, & canonicis regularibus, an, & in quibus casibus liceat illis aduocare, dixi lib. 6. summe, cap. 13. n. 1.

DVBIVM IV.

An qui iure prohibiti sunt patrocinari, delinquant mortaliter si munere hoc fungantur.

1 **Sic prima conclusio.** Si prohibiti sunt ratione alicuius defectus, non multum ad rem conferunt, non est mortale, imo circa veniale fieri potest, vt si inutus scripto coniuratus, & infamis emendatus. Si vero nullam tulerint peritiam, vel negotiorum experientiam haberet, esset mortale, quia periculo exponeret causas sibi concreditas. Ita Sotus lib. 5. de iust. q. 8. art. 2.

Secunda conclusio. Si clerici in sacris constituti, vel in minoribus, cum beneficium habeant, functionem patrocinandi praeter casus concessos, non semel, aut bis, sed saepe ex professo obeant, erit peccatum mortale, quia dedecorant munus sacerdotij, insuper suscipiunt officium seuerè interdictum. Ita aliqui iuniores Magistri.

DVBIVM V.

An clericis interdictum sit tabellionis officium, seu Notary.

1 **Varij sunt sentiendi modi;** quidam sentiunt clericis fas esse tabellionis functionem obire in Papae, vel proprii Episcopi curia, & hoc in casibus tantum Ecclesiasticis. Ratio, quia ordo in causa esse non debet, vt officium interdicatur Ecclesiasticum. Ita Host. Anton. & Panor. quos refert Couar. ubi infra. Idem tenet D. Anton. 3. p. tit. 13. cap. 2. §. 2. Tabien. clericus 3. mon. 3. Angel. clericus 9. num. 9.

2 Alij tenent nullo pacto licere clericis in sacris constitutis tabellionem esse, si beneficium, vnde possint alimenta sibi ministrare, habeant; sibi minus, licere: vtique etiam in causis temporalibus. Probant ex cap. sicut, no cleric. vel monach. vbi clericus tabellioni constituitur pena priuationis beneficij; ergo scemo habetur in tali prohibitione de solis clericis beneficiariis. Ita glossa, & Ioan.

Andreas d. cap. sicut. Armil. verbo tabellio, num. 4. Syluest. q. 3. Alij vero oppositum sentiunt. 3 Insuper circa clericum in minoribus constitutum duplex est sententia. 4

Prima tenet posse esse tabellionem, licet beneficium habeat. Ratio, quia d. cap. sicut, tantum hoc interdictum clericis in sacris constitutis, Ita Tabien. & Angel. ibi.

Alij vero oppositum tenent. Sic Prima conclusio. Clericus etiam sacris initiatus, licet beneficium habeat, potest apud curiam Romanae Ecclesiasticae tribunalia tabellionis officium exercere. Ratio, propter tantam curiae dignitatem, & tacitum Papae consensum. Ita tenent omnes Doctores citati, quod omnes in hoc conueniunt. Idem Nauar. pract. quest. cap. 19. n. 8.

Secunda conclusio. Probabilius est non posse clericos in sacris constitutos tabelliones esse, quamuis beneficium non habeant, etiam in tribunalibus Ecclesiasticis aliis. Ratio, quia d. cap. sicut, absolute id interdictum huiusmodi clericis. Nge obstat, quod pena priuationis beneficij opponatur; id enim non fit, quasi tantum cum beneficiariis loquatur, sed quia communiter solent beneficium habere, voluit vt illud habentes, hanc poenam darent. Ita Couar. ibi. & Trocius, & Cardin. per ipsum relati contra Doctores primae, & secundae sententiae. Subdit tamen Couar. posse huiusmodi clericos in curia Romana publice, & extra curiam in negotiis Ecclesiasticis, quae priuatum, & non in foro publico expediuntur, hoc munere fungi.

Tertia conclusio. Clericis in minoribus constitutis, beneficium Ecclesiasticum habentibus, vnde de possint congrua sibi alimenta exhibere, non licet vt tabellionis officio, etiam in Ecclesiasticis publicis tribunalibus. Ratio, tum quia est officium saeculare. Item, quia beneficiatus in minoribus constitutis prohibetur Aduocatorum officium, vt dixi dub. praeced. ergo a fortiori istud, quia vilius, & saecularius est: tum, quia est genus quoddam negotiationis; ergo interdictum beneficiariis, per cap. 1. no cler. vel monach. Ita tenent Host. Panor. Anton. d. cap. sicut, quos refert, & sequitur Couar. ubi supra, dicens esse communem sententiam. Idem tenent Syluest. Armil. D. Anton. ubi supra, & est contra Angelum, & Tabienam.

Quarta conclusio. Clericus in minoribus beneficium non habens potest esse tabellio. Ita idem Doctores, & Angel. & Tabien. addit Couar. hoc verum esse apud saecularia tribunalia publica; quia hoc nullo canone prohibetur.

An vero monachus possit esse tabellio, & qui in saeculo tabellio fuit, possit eo munere fungi postea monachus factus, & possit post professionem complere, & signare instrumentum, quod ante monachatum in eius protocollo scriptum fuerat ab eodem, vel eius auctoritate, & valeat instrumentum, quod fecit post monachatum absque superioris licentia, dixi lib. 6. summe, cap. 13. num. 47. 48. 49. & 50.

Quinta conclusio. Si sacerdos tabellionis officio vtatur, & aliquod instrumentum confecerit, erit publicum, & validum, si aliquoquin verè tabellio erat, licet peccauerit hoc officio vtens: erit (inquam) validum si ante publicum huius officij interdictum illud confecerit. Ratio, quia tolerabatur in

in officio. Verum si postea quam fuerit publicè interdictum tabellionis officium, illud confecerit, nullum est. Ita plures, quos refert, & sequitur Couar. d. n. 8. Syluest. q. 3.

DVBIVM VI.

An clericis, & Episcopis fas sit tutoris functionem obire.

1 **Nota cum omnibus summissis verbo tutela, initio,** tutela esse triplicem, scilicet testamentariam, quando scilicet pater instituit in testamentum tutorem; legitimam scilicet, quae defertur à lege: vt cum nullus est tutor testamentarius, leges statuant, vt tutores sint, qui debebant succedere ab intestato: & datiuam, scilicet, quando iudex instituit tutorem.

2 Prima conclusio. Clerici, & Episcopi cogi non possunt, vt tutelam suscipiant aliquam, hoc enim eorum priuilegium est, quod cum succedere ab intestato possunt, non cogantur suscipere tutelam: quod secus in laicis contingit. Ita Gregor. Lopez. l. 4. vers. porrazon, tit. 16. part. 6. & colligitur ex illa l. glossa aubeor, de gubernat. de sanctis Episc. §. Deo aut amabiles, collat. 3. vers. spermittimus, & aperte colligitur ex illo auth. glossa cap. fin. vers. tutelam, dist. 86. Turrec. eodem cap. glossa 21. quest. 3. cap. Cyprianus. vers. sumorem. Perez lib. 1. ordinam. tit. 3. l. 1. fol. 121. vers. aliud etiam. Syluest. verbo tutela, quest. 3. Armil. n. 2. Angel. & Tabien. num. 1.

3 Sed nota conclusionem intelligi duplici limitatione.

Prima, modo clerici sint in sacris constituti: nam a minoribus constituti cogi possunt legitimam suscipere. Greg. Lopez ubi vers. missa cantanos, glossa d. a. ubi, vers. hoc fecerunt.

Secunda est, nisi tutela sit miserabilium personarum, vt pauperum, orphanorum, & viduarum: tenentur enim clerici, & Episcopi horum tutelam suscipere, d. cap. fin. & dist. 88. c. 1. & cap. Episcopus. Syluest. Angel. Tabien. Armil. ubi supra, & de clericis, & monachis idem dicunt glossa, & Turrect. d. cap. fin. Quoad Episcopum limita, quod non per se ipsum, sed per Archiepiscopum, vel per Archidiaconum d. cap. Episcopus. Ita Syluest.

4 Secunda conclusio. Tutelam legitimam possunt omnes clerici & Episcopi suscipere: patet d. cap. fin. per quod derogatur authentico citato, quod contrarium stantebat in Episcopis. Ita glossa d. cap. fin. & ibi Turrect. Syllu. Angel. Armil. ubi supra. Tabien. supra, & de clericis quod possint suscipere legitimam, docent etiam Greg. Lopez. Perez & glossae citatae.

5 Vltima conclusio. Tutelam testamentariam, & datiuam non licet clericis, & Episcopis recipere. Patet d. cap. fin. ubi statuitur, vt contrarium faciens subiaceat correctioni, id est, (vt statuit glossa vers. correctioni) suspensioni, & d. cap. Cyprianus grauissimè statuuntur poene contra signantem tutelam huiusmodi clerico, & glossa d. cap. fin. in principio, dicit clericum acceptantem has tutelam debere excommunicari. Conclusio istam docent omnes glossae citatae. Greg. Lopez. Turrectem. Syllu. Tabien. Angel. Armil. ubi supra.

6 Nota hanc conclusionem fallere in aliquibus casibus. Primò si tutela sit miserabilium personarum: illam enim possunt, imò tenentur recipere, iuxta supra dicta. Secundò, si Episcopus ciuitatis Th. Sanchez. Consil. moral. Tom. 1. l.

alicui clerico commiserit Ecclesiasticarum rerum gubernationem, aut earum perionarum, qui Ecclesiastico indigent adminiculo, propter Dei timorem. Ita habetur d. cap. fin.

An autem monachi possint tutoris functionem obire, dixi lib. 6. summe cap. 1. 4. n. 12. ad 26.

DVBIVM VII.

An causidico fas sit vtramque partem tueri, scilicet sus clientis, & aduersarij colligaturis.

1 **Quidam dicunt id licere,** quando causa dubia est. Ita Speculator tit. de Aduocatis, & Angel. verbo Aduocatus, n. 17. Alij dicunt id non licere. Ita Rosella verbo Aduocatus. D. Anton. 3. p. tit. 6. cap. 2. §. 5. sine. Sic tamen

Prima conclusio. Vbi causidicus nonit iustitiam, vel iniustitiam caute, non potest vtramque causam tueri, quia ex vna parte taceretur causam iniustam Ita Syluest. verbo Aduocatus, quest. 13. Armil. num. 1. c.

2 Secunda conclusio. Vbi causa anceps est, potest vtramque tueri in duplici casu. Primus est, quando vbi vnam partem defendit, & cognoscens se male allegasse, reuocat suum consilium, vt tenetur; caute tamen, propter scandalum. Secundus in diuersis articulis, & diuersa instantia: vt si pro vna parte aduocat in causa principali, pro altera in causa appellationis, modo viterit scandalum. At vero in eadem instantia, etiam in dubiis non licet: tum quia rarisime sine scandalo fieri potest: tum quia oportebit allegare contraria, & allegans contraria non audiret. Ita Armil. & Syluest. ubi plures textus & Doctores referens. Nota tamen hodie esse vetitum etiam in diuersis instantiis, vt patet lib. 2. ordinam. tit. 16. l. 13. & docet Burgos de Paz in proemio l. Tauri, num. 41. c.

DVBIVM VIII.

An Aduocatus habens causam iustam, possit aduersarium decipere, & caulationibus vti.

1 **Respondetur affirmatiuè,** modo nulla falsitate vtatur, vt falsa allegando. Ita Syluest. duas referens glossas, verbo Aduocatus, q. 12. Armil. n. 9. Tabien. n. 13. D. Thom. 2. 2. q. 7. art. 3. Parlat lib. 1. de rebus quod d. cap. 2. n. 7. Couar. lib. 1. variar. cap. 2. n. 1. Ratio, quia iste ius habet ad suum clientem tuendum, & iniustas aduersarij partes caulationibus repellendum.

DVBIVM IX.

An Aduocato liceat capta lite pacifere de salario, item conuenire de quota sibi danda.

1 **Sic prima conclusio.** Aduocato non licet pacifere de salario cepta lite, sed tantum in principio, vel fine, patet cap. infame, §. p. p. p. 3. q. 7. Tamsquis, C. de aduoc. §. l. 7. tit. 1. 6. lib. 2. ordinam. vbi sic dicitur, *Hagan pacto al principio de los pleytos oya la relacion de las partes, y no puedan desmays de auer visto sus escritos, y comenzado a hacer peritacion.*

